

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ἐξελασμός.

(Συνέχεια)

ΔΔ.

Ἡ κεκαλυμμένη εἰκὼν.

Τρεῖς παρῆλθον ἐβδομάδες ἀπὸ τῶν γεγονότων, ἅτινα ἀφηγήθημεν. Ὁ κόμης Δελασέρ, ἀναρρώσας ἤδη παντελῶς, ἡδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ ἀπ᾽ ἐνταῦθα, ἵνα ἴδῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ἐπισκεφθῇ τὴν μαρκησίαν Δεμομπεραι καὶ τὸν φίλον αὐτοῦ Βὰν Ὅσσην καὶ ἐκφράσῃ αὐτοῖς τὰς εὐχαριστίας του.

Μολονότι ἔμαθε παρὰ τοῦ Γαβιρὼν πρῶτον καὶ εἶτα ἐξ ἀφηγήσεως τῆς Χρυσαιγῆς ὅτι τὴν κ. Δουράνδου ἀδίκως ὑπώπτευσαν ὡς συνένοχον τοῦ υποκόμητος Σανζάκ, οὐδὲν ὅμως ὠμίλησε περὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς πρὸς τὸν κ. Βὰν Ὅσσην· ἄλλως δὲ καὶ ἠγνόει ὅτι ἀνεκάλυψεν ὁ φίλος του ὅτι ἡ ἄλλοτε παιδαγωγὸς τῶν θυγατέρων του ἦν ἡ κόμηςσα Δελασέρ, ὃ δὲ κ. Βὰν Ὅσσην ἐνόησας ὅτι δὲν ὑπέστη ἔτι ἡ στιγμή νὰ ποιησῇται λόγον περὶ τῆς μητρὸς τῆς Χρυσαιγῆς, εἰσήγγισεν.

Μετὰ τὴν φοβεράν νύκτα ἡ κόμηςσα καταβλήθεισα ὑπὸ τοσούτων ἐπαλλήλων συγκινήσεων ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δαβὺ οἴκημά της καὶ ἔζη εἴπερ ποτε περιωρισμένη, ἐξερχομένη μόνον ὡσάντις ἡναγκάζετο νὰ προμηθευθῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Κάριν εἰς τὰς οἰκονομίας, ἃς ἐποίησας πρὸ δεκαεσσάρων ἐτῶν, ἡδύνατο νὰ ζήσῃ χωρὶς νὰ ζητήσῃ τι παρὰ τινος, ἄλλως τε δὲ καὶ δὲν ἐξώδευε πολλά. Ἐν τῇ κατοικίᾳ της ἔζη λίαν περιωρισμένη καὶ μόνον περὶ τῆς θυγατρὸς της ἐσκέπτετο· ἡ μόνη της εὐδοκία νῦν συνίστατο εἰς τὸ νὰ λαμβάνῃ εἰδήσεις περὶ τῆς Χρυσαιγῆς, ἃς τῇ διεβίβαζε σχεδὸν καθ' ἑκάστην ὁ κ. Βὰν Ὅσσην διὰ τινος τῶν θεραπόντων αὐτοῦ. Μετὰ πάσης ἀνυπομονήσεως ἀνέμενε τὰς ἐπιστολάς τοῦ Ὀλλανδοῦ! Μετὰ σκιρτημάτων ἐκ χαρᾶς καὶ μετὰ δακρύων ἀνεγίνωσκε πάντοτε τὰς ἐπιστολάς, ἐν αἷς ἐγένετο λόγος περὶ τῆς Χρυσαιγῆς καὶ περὶ παντὸς ὅ,τι ἐπραττεν ἡ θυγάτηρ της. Οὕτω δ' ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ κόρη της μετέβαινε καθ' ἐκαστὴν παρὰ τῷ πατρὶ της καὶ διέμενε παρ' αὐτῷ δύο ἢ τρεῖς ὥρας. Καίπερ, μεμακρυσμένη ἀπὸ τῆς θυγατρὸς της, ἡδύνατο νὰ ἀντασθῇ ὅτι εὐρίσκετο πλησίον αὐτῆς.

Ἐὰν ἡ μήτηρ ἀδιαλείπτως διελογίζετο τὴν θυγατέρα, καὶ ἡ Χρυσαιγὴ καὶ ὅτε ἀπομνησθῇ εὐρίσκετο πλησίον τοῦ πατρὸς της δὲν ἡδύνατο ν' ἀπομακρύνῃ τὴν διανοίαν της ἀπὸ τῆς παιδαγωγῆς της· εἰς μάτην δ' ἐπειράτο νὰ σμικρύνῃ τὴν θέσιν, ἣν ἡ κ. Δουράνδου κατεῖχεν ἐν τῇ καρδίᾳ της, ἵνα

μεγεθύνῃ τὴν ὑπὸ τῆς κ. Δελώρμ. κατεχομένην.

Ἔτεινε τὸ μέτωπόν της τῇ κ. Δελώρμ. ἄνευ ἡδονῆς, καὶ ὅτε ἡ ἐξαιρετος γυνὴ τὴν συνέθλιβεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις της, ἔμενεν ἀπαθὴς καὶ ψυχρά.

Διατί τοῦτο; Δὲν τὸ ἐνόει καὶ μετὰ τρόμου ἀνεγνώριζεν ὅτι δὲν ἠγάπα τὸ παρὰ τὴν κυρίαν Δελώρμ, ὡς ὀφείλει τὸ παιδίον ν' ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του· ἐντροπυμένη δὲ καὶ ὀργιζομένη ἐναντίον της ἡ ἀτυχὴς Χρυσαιγὴ ἐμέμφετο πικρῶς τὴν ψυχρότητά της, τὴν ἀδιαφορίαν της, τὴν συμπεριφορὰν της τέλος ἀπέναντι τῆς κ. Δελώρμ, συμπεριφορὰν τερατώδη κατ' αὐτήν. Καὶ τὴν πρὸς τὴν μητέρα της ὀφειλομένην ἀγάπην κατεκτεῖναι ἡ κ. Δουράνδου, γυνή, ἥτις ἐπὶ τέλους μεθ' ὅλας τὰς φροντίδας καὶ τὴν ἀφοσίωσιν της ἦτο δι' αὐτὴν ξένη!

Ἀνεμνησθετο τοὺς ἡδέεις καὶ τρυφεροὺς λόγους οὓς τῇ ἔλεγεν ἡ παιδαγωγὸς της, τὰς θωπείας καὶ τὰ φιλήματα, ἅτινα τοσάνκις ἀντήλλαξαν, τὸ ἀκτινοβολοῦν ἐξ ἀγάπης βλέμμα, δι' οὗ περιέβαλλεν αὐτήν ἡ κ. Δουράνδου, καὶ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο τῆς «μαμάς», τὸ ὁποῖον τῇ εἶδεν, ἐνῷ οὐδέποτε εἶπεν αὐτὸ εἰς τὴν μητέρα της· ἀνεμνησθετο πρὸ πάντων τὴν συγκίνησιν της καὶ τὰς παραδόξους ἐντυπώσεις, ἃς ἡσθάνθη ἰδοῦσα τὴν παιδαγωγὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ περιβόλου τῆς Ἰριδος. Δὲν εἶχον ἐξαληφθῇ αἱ ἐντυπώσεις της καὶ τῇ ἤρκει νὰ συλλογισθῇ ὀλίγον καὶ νὰ ἐνθυμηθῇ, ἵνα αἰσθανθῇ εὐφρανόμενη τὴν καρδίαν της καὶ τὴν αὐτὴν συγκίνησιν, τὰς αὐτὰς ἐντυπώσεις, αἵτινες τῇ ἐπροξένουν οἰονεὶ μέθην ἐξ ἡδονῆς.

Οὕτω πως σκεπτομένη κατήντησε μέχρι τοῦ νὰ ὑπεννοήσῃ τι καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ ὁποῖος μυστηριώδης δεσμός ἡδύνατο νὰ ὑπάρχῃ μεταξύ αὐτῆς καὶ τῆς κ. Δουράνδου. Εἰς τὴν μνήμην της ἦλθον πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἡδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ. Ἡρωτήθη καὶ πάλιν διατί ὁ πατήρ της ἀπέπεμψεν ἀποτόμως τὴν παιδαγωγὸν της, διατί πρὸ τούτου προσηνέχθη αὐτῇ τοσοῦτον ἄλλοκότως, οὐδέποτε ὁμιλῶν πρὸς αὐτήν, ἀποφεύγων πᾶσαν συνάντησιν της, ἀπομακρυνόμενος ἀπ' αὐτῆς καὶ οἰονεὶ ἀπωθῶν αὐτήν, ὁπότε πάντῃ ἄλλοιως ὀφείλει νὰ προσενηχθῇ πρὸς αὐτήν, κατόπιν τῶν ὅσα ἡ γυνὴ αὕτη ἐπραξεν ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς του. Ἐξεπλάγη δὲ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἐκεῖνος τοῦ πατρὸς της, ὁ υποκόμητος Σανζάκ, τὴν παρώτρυνε νὰ γράψῃ πρὸς τὴν κ. Δουράνδου, διὰ νὰ τὴν προσκαλέσῃ εἰς τὸν Περιβόλον τῆς Ἰριδος καὶ τὴν φυλακίσῃ μετ' αὐτῆς.

Κατὰ τί ἡ κ. Δουράνδου ἡδύνατο νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν ἐκδίκησιν τοῦ μοχθηροῦ ἐκείνου; Καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ ἐξεταζῇ καὶ νὰ σκέπτεται εὗρεν ὅτι ἡ ὑπαρξὶς τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς της, ζώντων ἀποκεχωρισμένως, ἦτο λίαν ἀλλόκοτος καὶ πάντῃ ἀνεξήγητος· εἶπε δὲ καθ' ἑαυτήν:

— «Ὅλα αὐτὰ εἶναι παράδοξα· βεβαίως ὑπάρχει τι, τὸ ὁποῖον μοὶ ἀποκρύπτουν.

Βαθυδὸν ἀμφιβολία ἐγεννήθη ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐγένετο σύννοος καὶ τεταραγμένη, φαινομένη

περίφροντις καὶ μάλιστα ἀνήσυχος. Μολοῦντο δὲ ἐπειράθῃ νὰ φαίνηται φαιδρά, ἵνα κάλλιον κρύπτῃ βεβαίως τὰ μυστικά αὐτῆς διανοήματα, ἐπιτήδειος ὅμως παρατηρητῆς εὐχερῶς θὰ ἐμάντευεν ὅτι ὑπῆρχεν ἐν τῷ νῷ αὐτῆς σταθερὰ ἰδέα καὶ ὅτι ἐσκέπτετό τι. Τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν ἡδυνήθη νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ πατρὸς της, τῷ διηγήθη ὅ,τι ἐγίνωσκε περὶ τῶν ἐν τῷ Περιβόλῳ τῆς Ἰριδος· ἐκτοτε ὅμως οὔτε περὶ τῆς κυρίας Δουράνδου, οὔτε περὶ τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν τῷ ὠμίλησε.

Μετὰ τῶν ἡμερῶν, ἡ κυρία Δελώρμ παρετήρησεν ὅτι ἡ Χρυσαιγὴ ἦτο ἐτι μᾶλλον ρεμβώδης καὶ τεταραγμένη ἢ τὰς προηγουμένας ἡμέρας· ἐνόησε δὲ ἡσθάνετο ρῖγος. Ἡ κ. Δελώρμ ἐπτοήθη.

— Μήπως ὑποφέρεις, κόρη μου; ἡρώτησε τὴν Χρυσαιγὴν.

— Ὅχι, δὲν ὑποφέρω, ἀπεκρίθη ἡ νεανίς.

— Δὲν εἶσαι πλέον ὅπως πρὶν, παιδί μου, βλέπω ὅτι ἠλλαξες, καὶ νομίζει τις ὅτι καὶ σὲ βασανίζει.

Ἡ Χρυσαιγὴ ἠτένισε τὴν κ. Δελώρμ καὶ ἀπεκρίθη.

— Μὴ ἀνησυχῇτε, μητέρα, δὲν εἶναι τίποτε... ἴσως ἔχω ἀνάγκην ὀλίγης διασκεδάσεως.

— Εἶναι δύο ὥραι, δὲν θὰ ὑπάγῃς νὰ ἴδῃς τὸν πατέρα σου;

— Ὅχι, δὲν θὰ ὑπάγω σήμερον.

— Τότε εἰς θέλῃς, πηγαίνομεν μαζῇ.

Ἡ νεανίς ἔμεινε σιωπηλή.

— Δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου θὰ διασκεδάσῃς, προσέθηκεν ἡ κ. Δελώρμ.

— Δὲν ἤξεύρω, ὑπέλαβεν ἡ Χρυσαιγὴ, ἀλλ' ὅχι, ἐπανελάβε, δὲν ἔχω διαθέσιν νὰ ἐξέλθω. Θὰ ὑπάγω νὰ παίξω ὀλίγον κλειδοκύμβαλον.

Καὶ ἐγερεῖσα μετέβη καὶ ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Τῇ ἐπιούσῃ, ὀλίγῳ πρὸ τοῦ γεύματος, ἡ Χρυσαιγὴ ἐφάνη ἡρεμωτέρα. Κατὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν ἡ κ. Δελώρμ διέταξε νὰ ἦναι ἡ ἄμαξα ἐτοίμη εἰς τὰς δύο ἀκριβῶς. Κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ὥραν, ὅτε ἡ Χρυσαιγὴ κατέβη εἰς τὴν αὐλήν, ὁ Λουδοβίκος τὴν ἀνέμενε πλησίον τῶν ἐξευγμένων ἵππων. Ἀνεχώρησε λοιπόν.

Ἐφαίνετο θαρραλέα καὶ ἀρρενωπὴ καὶ τὸ βλέμμα της ἐνεφαίνεν ἐνεργητικότητα καὶ παράδοξον ὑπερηφανίαν· προήρχετο δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ ὅτι ἔλαβε μεγάλην ἀπόφασιν.

— Σήμερον ἀκόμη, εἶπε καθ' ἑαυτήν, θέλω νὰ μάθω ὅ,τι μέχρι τοῦδε μοὶ ἀπέκρυψαν.

Ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ μετὰ τοῦ πατρὸς της σπουδαίαν συνέντευξιν· ἤθελε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, νὰ τὸν ἀναγκάσῃ ν' ἀποκριθῇ καὶ νὰ τῇ δώσῃ ἐξηγήσεις περὶ τοσούτων ἀκατανόητων δι' αὐτὴν πραγμάτων.

— ἴσως δὲν θὰ θελήσῃ νὰ μὲ ἀκούσῃ, διανοήθη, ἢ καὶ λαμβάνων ἦτος σοβαρὸν ἅμα καὶ αὐστηρὸν μοὶ ἐπιβάλλει σιγὴν· ἀλλ' ἀδιάφορον, δὲν εἰμαι παιδί, ἡ ἀφελὴς τῆς Κορδελιέρης κόρη· θέλω νὰ μάθω καὶ θὰ μάθω!

Εὐθὺς ὡς ἐκρυσσε τὸν κώδωνα, προσῆλθεν ὁ Θεόδωρος ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

— 'Ο πατήρ μου είναι εἰς τὸ γραφεῖόν του ; ἠρώτησεν.

— 'Οχι, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρετής, ὁ κύριος ἐξῆλθε σήμερον τὸ πάλιν καὶ εἰσέτι δὲν ἐγευματίσεν· ἀλλὰ σὰς παρακαλεῖ νὰ τὸν περιμένετε, διότι δὲν θὰ βραδύνη νὰ ἐπανέλθῃ.

— Καλὰ, ποῦ εἶναι ἡ Φραγκίσκη ;

— Εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Εὐχαριστῶ, Θεόδωρε· θὰ περιμένω τὸν πατέρα μου πλησίον της.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἀντικρυ τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ δωμάτιον τῆς ἀφώνου γυναικός. Αἰφνης ἀνεσκίρτησε καὶ ἔστη ἀποτόμως μὲ σπινθηροβολοῦντας τοὺς ὀφθαλμούς. Ἰδέα τις διῆλθε τοῦ νοῦ της, καὶ ἀντὶ νὰ εἰέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Φραγκίσκης, ἐξῆλθε τοῦ ἐστιατορίου διὰ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, ἣν διέβη, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κόμης, εἰσορμήσασα παρ' οὐχὺς εἰς τὴν πινακοθήκην. Ἄλλ' ἡ σθάνθη ἀθυμίαν. Μολοντοὶ ἡ θύρα δὲν εἶχε κλειθρῶν, μὴ δυναμένη ἡ Χρυσανγὴ νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ἐνόησεν ὅτι ἦτο λεκλεισμένη ἔσωθεν διὰ μεχλῶν.

— Ἔστω· ἐψιθύρισε, ὑπάρχει ὅμως ἡ ἐτέρα θύρα.

Ἡ δευτέρα αὕτη θύρα εὐρίσκετο ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Φραγκίσκης, στρέψασα δὲ ὀπίσω εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀφώνου γυναικός.

— Φραγκίσκη, εἶπεν, ὁ πατήρ μου ἐξῆλθεν, ἐγὼ δὲ θὰ τὸν περιμένω ἐκεῖ ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐκείνου, παρατηροῦσα τὰς εἰκόνας διὰ νὰ μὴ στενοχωρηθῶ.

Ἡ Φραγκίσκη ἠγέρθη καὶ κινήσασα τὴν κεφαλὴν ἔδειξε κάθισμα τῇ Χρυσανγῇ, σημαίνουσα διὰ τούτου ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πινακοθήκην.

— 'Οχι· ἀπεκρίθη λακωνικῶς ἡ νεάνις.

Καὶ ὤδευσε πρὸς τὴν θύραν· ἀλλ' ἡ ἀφωνος γυνὴ ἔστη ἔμπροσθεν τῆς θύρας ταύτης, ὑπακούουσα προφανῶς εἰς σύνθημα παλαιόν.

Ἡ Χρυσανγὴ τὸ ἐνόησεν.

— Μήπως δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον, Φραγκίσκη ; εἶπε μετὰ φωνῆς ἡδέας καὶ ὑπομειδιῶσα. Τί, θέλεις νὰ μ' ἐμποδίσῃς νὰ κάμω ὅ,τι θέλω ἐδῶ εἰς τοῦ πατρός μου ! Δὲν εἶναι δυνατόν, ὅχι· ἡ καλὴ μου ἡ Φραγκίσκη δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ μὲ δυσαρεστήσῃ.

Καὶ ἀποθήσασα ἡρέμα τὴν ἀφωνον γυναικα, ἥτις δὲν ἔσχε τὸ θάρρος ν' ἀντιστῇ, ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς πινακοθήκης καὶ εἰσῆλθεν. Ἀφοῦ ἔμεινεν ἐντὸς αὐτῆς ἀκίνητος ἐπὶ στιγμὴν καὶ τρέμουσα, ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔσυρε τὰ παραπετάσματα. Τὸ δωμάτιον ἐπληρώθη ἀμέσως φωτός. Ἡ ἀφωνος γυνὴ ἔχουσα κρεμαμένας τὰς χεῖρας ἵστατο ἐπὶ τοῦ κατωφλίου καὶ παρηκολούθει μετ' ἀγωνίας πᾶσαν κίνησιν τῆς νεάνιδος. Ἡ Χρυσανγὴ ἔρριψε πρῶτον παρατεταμένον βλέμμα ἐπὶ τῆς κεκαλυμμένης εἰκόνας, εἶτα δὲ στᾶσα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου ἤρchiσε νὰ παρατηρῇ κατὰ σειρὰν πᾶσας τὰς εἰκόνας καὶ ἰδίᾳ ἐκείνην, ἥτις ἐξέπληξεν αὐτήν, ἔνεκα τῆς μεγάλης πρὸς τὸν πατέρα της ὁμοιότητος. Ἄλλως δὲ παρετήρησεν ὅτι οἱ ἄνδρες εἶχον ὁμοιότητά τινα καὶ ἐφαί-

νοντο ὡς εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀνήκοντες γενεαλογίαν.

— Ὁ πατήρ μου δὲν μοι εἶπε τὴν ἀλήθειαν, διανοεῖτο· τὰς εἰκόνας αὐτὰς δὲν ἠγόρασε τυχαίως· ὅλα αὐτὰ περιστῶσιν οἰκογενειακὰ πρόσωπα, διὰ τοῦτο τὰς διατηρεῖ μετὰ τόσης εὐλαβείας. Διατί ἄρα μὲ ἠπάτησεν ;

Τότε ἀνμνησθεῖσα τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν ταραχὴν τοῦ πατρός της καὶ τὰς ἀπαντήσεις, ἃς μετ' ἀμηχανίας ἔδωκεν, ὅτε τὸν ἠρώτησε διὰ τὰς εἰκόνας, πρὸς δὲ ἐνθυμηθεῖσα ὅτι ὅτε ἐξεδήλωσεν αὐτῇ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὴν κεκαλυμμένην εἰκόνα, ἐφάνη πτοηθεὶς καὶ σχεδὸν ὠργισθῇ, εἰπὼν αὐτῇ ὅτι τὴν εἰκόνα ἐκείνην εἶχε κεκαλυμμένην, διότι ἦτο κακῶς γεγραμμένη, ἔστρεψε καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν εἰκόνα ταύτην καὶ ἡρέμα ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν. Σφοδρὰ συγκίνησις κατέειχε τὴν Χρυσανγὴν, ἥτις ἐπνευστία, ἐνῶ ἡ καρδία της ἐπάλλετο.

Εἰς τὴν πινακοθήκην δὲν μετέβη ἡ Χρυσανγὴ ἵνα παρατηρήσῃ τὰς ἄλλας εἰκόνας, ἀλλ' ἵνα ἴδῃ μίαν μόνην, ἐκείνην πρὸ τῆς ὁποίας ἵστατο νῦν, καὶ ἦν ἀπέκρυπτεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της μαῦρον παλαιόπανον. Καὶ ἐπειδὴ οἶονεῖ ἐμπνεομένη ἐθεώρει ὅτι κατὰ θ' ἀπεκάλυπτε βλέπουσα τὴν εἰκόνα ταύτην, ἔπρεπε νὰ τὴν ἀποκαλύψῃ καὶ πρὸς τοῦτο ν' ἀνυψωθῇ ὀλίγον, διότι τὸ ἀνάστημά της δὲν ἦτο ἀρκούντως ὑψηλόν, ὥστε νὰ φθάσῃ· ὅθεν ὤθησε κάθισμα ἔμπροσθεν αὐτῆς. Ἄλλ' ἀμέσως ἡ ἀφωνος γυνὴ ἔβγαλε τὴν συνήθη αὐτῆς μεμψιμοιρίαν καὶ ἔσπευσε πρὸς τὴν νεάνίδα ἵνα ἐμποδίσῃ αὐτήν· ἐπειδὴ ὅμως ἡ Χρυσανγὴ ὑπήκουεν εἰς αἴσθημα, καθ' ὃ οὐδὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ, ἡ νεάνις ἔστη ὑπερήφανος καὶ μεγαλοπρεπῆς μὲ ἀπαστράπτον βλέμμα ἀπέναντι τῆς Φραγκίσκης καὶ τῇ εἶπεν ἐπιτακτικῶς·

— Ἀφες με, ἄφες με !

Ἀναβᾶσα δ' ἐπὶ τοῦ καθίσματος ἔσυρε μετὰ δυνάμει τὸ ὕφασμα, ὅπερ ἀποκαθηλωθὲν κατέπεσεν. Ἡ Χρυσανγὴ ἀφῆκε μεγάλην κραυγὴν, ἀνοίξασα δὲ ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ σταυρώσας τὰς χεῖρας ἔμεινεν ὡς ἀπολελιθωμένη. Ἐβλεπε τὴν εἰκόνα ταύτην, τὴν ὁποίαν τῇ παρέστησαν ὡς κακῶς γραφεῖσαν καὶ τὴν ὁποίαν ἐκάλυψαν, διότι ἦτο ἀσχημοτάτη ! καὶ τὴν ἔβλεπεν ἀπληστώως. Ἀνεγνώριζεν ὅ,τι ἡ ἀκτινοβολοῦσα ὑπὸ χάριτος αὕτη γυνὴ, ἥτις ἐφαίνετο μειδιῶσα αὐτῇ, ἡ παιδρὰ τὸ βλέμμα, ἡ θελκτικὴ καὶ ὠραία, ἥτις ἦτο ἐνδεδυμένη ὡς βασιλίσσα, ἦτο ἡ κυρία Δουράνδου, ἡ παιδοαγωγὸς της !

Μετὰ τὸν πέπλον ὅμως τῆς εἰκόνας ἕτερος πυκνότερος διερράγη· τὸ πνεῦμα της ἐφωτίζετο· τῶρα δὲν ἀμφέβαλλε πλέον, ἦτο βεβαία.

— Μητέρα μου, μητέρα μου ! ἀνερώνησεν.

Καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς εἰκόνας, καὶ τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐνώσασα ἤρchiσε νὰ οἰμώξῃ. Ὅπισθεν αὐτῆς ἡ Φραγκίσκη κάτωχρος ἐταπείνου θελλιμμένως τὴν κεφαλὴν. Μετὰ μικρὸν ἡ νεάνις ἐπανάλαβε τὸν λόγον·

— Μητέρα, μητέρα, εἶπε μετὰ διακεκομμένης φωνῆς, πόσον εἶσαι ὠραία ! Πόσον

εἶναι γλυκεῖς οἱ ὀφθαλμοί σου καὶ πᾶς παρατηρῶν μετὰ στοργῆς ! Νομίζω δὲ τὸ μειδιῶν στόμα σου θὰ ὁμιλήσῃ... Ὡς ναί, ὁμιλήσῃ μοι, ὁμιλήσῃ μοι ! Ἡξεύρω δὲ ὑπέφερες πολὺ, ἀλλ' ἡσύχει, ἀξιολάτρευτο μητέρα μου, θὰ σὲ ἀγαπήσω τόσον, ὥστε θὰ σὲ κάμω νὰ λησμονήσῃς ὅλας τὰς ψυχικὰς σου δούνας.

AB'

Ἡ συγχώρησις.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἐπανῆλθεν.

— Ἦλθε ἡ κόρη μου, ἠρώτησεν ἀμέσως τὸν Θεόδωρον.

— Ναί, κύριε. Ἡ δεσποινίς σὰς περιμένει ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Φραγκίσκης.

Ὁ κόμης διαβάς διὰ τοῦ ἐστιατορίου ἡμῖνοιζε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς ἀφώνου γυναικός, εἰπὼν·

— Χρυσανγὴ, ἦλθα !

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤκούετο ἡ φωνὴ τῆς νεάνιδος ἤνοιξε καθ' ὀλοκληρίαν τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν. Ὡς δ' εἶδεν ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐν τῷ δωματίῳ καὶ ὅτι ἦτο ἀνοικτὴ ἡ θύρα τοῦ ἄλλου δωματίου.

— Εἶναι ἐκεῖ, ἐψιθύρισε.

Ἀνεσκίρτησε καὶ μὲ κλονούμενον βῆμα προεχώρησεν. Ἡ ἀφωνος γυνὴ ἀκούσασα τὰ βήματά του ἔστρεψε τὸ πρόσωπον, καὶ μετὰ κινήματος ἀπελπισίας τῷ ἔδειξε τὴν Χρυσανγὴν γονυπετὴ πρὸ τῆς ἀποκεκαλυμμένης εἰκόνας.

— Ὡ ! ὑπέλαβεν ὁ κόμης οἶονεῖ κεραυνόπληκτος.

Ὁχρίασε, συνωφρυώθη καὶ τὸ βλέμμα του ἀπῆστραψεν ἀπαίσιως.

— Τί κάμνεις ἐκεῖ, Χρυσανγὴ ; εἶπε μετὰ τρεμούσης φωνῆς,

Ἡ νεάνις ἀνηγέρθη καὶ χωρὶς ν' ἀποκριθῇ ἐρίφθη δακρύουσα εἰς τὸν τράχηλον τοῦ πατρός της.

— Δυστυχῆς ! ἐπανάλαβε, σοὶ τὸ εἶχον ἀπαγορεύσει.

— Εἶνε ἀληθές, πατέρα, εἶπε διακόψασα αὐτὸν ἡ Χρυσανγὴ μετὰ τῆς γλυκείας αὐτῆς φωνῆς· ἀλλ' εἶσαι ἀγαθὸς καὶ θὰ με συγχωρήσῃς χάριν τοῦ αἰσθημάτων, τὸ ὁποῖον μὲ παρεκίνησε πρὸς τοῦτο.

— Ποῖον αἶσθημα ; Λέγε, λέγε !

— Ὅτ' ὁ μᾶθς ἀμέσως. Ἀπεκάλυψε τὴν εἰκόνα αὐτήν, τὴν παρετήρησα καὶ γονυπετήσασα ἔκλαυσα.... Πατέρα, εἰπέ μοι, πῶς πρέπει νὰ ὀνομάσω τῶρα τὴν γυναικα αὐτήν.

Ὁ κόμης ἐκλονήθη, ἡ δὲ Χρυσανγὴ ἐγονυπέτησε.

— Μήπως, δὲν τολμᾷς νὰ ἀποκριθῇς ἐπανάλαβε.

Εἶτα δὲ τείναςα τὴν χεῖρα πρὸς τὴν εἰκόνα ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς καὶ βροντώδους·

— Εἶναι ἡ μήτηρ μου, εἶναι ἡ μήτηρ μου ;

— Ποτέ ! ἀνεφώνησεν ὁ κόμης.

— Πατέρα, δὲν μὲ ἀπατᾷς πλέον· εἶναι ἡ μήτηρ μου, εἶναι ἡ μήτηρ μου ! Φωνὴ ἐνδόμυχος μοι τὸ λέγει !

Ὁ γέρων ἐστέναξε καὶ κατέπεσεν ἐπὶ καθίσματος, ἡ δὲ νεάνις ἀφίσασα ἀλγεινῶς

καὶ ἔντρομον κραυγὴν ἔπесен εἰς τὰ γόνατα τοῦ πατρός της οἰμώζουσα.

— Μὲ συγχωρεῖς, εἶπε περιπτυσσάμενη αὐτόν· ἀλλ' ἐὰν ἐγνώριζες πόσον βασανίζεται ἡ μικρὰ Χρυσαυγὴ σου καὶ πόσον ὑποφέρει!

— Τί σέ βασανίζει; διατί ὑποφέρεις; ἠρώτησεν ὁ γέρον κρατήσας τῆς συγκινησεώς του.

— Ἀνεκάλυψα, ἐμάντευσα, ὅτι ἡ κυρία Δελώρμ δὲν εἶναι μήτηρ μου.

— Πῶς τὸ ἀνεκάλυψες; Ἀλλ' ὄχι, ὄχι· εἶδες πάλιν τὴν κυρίαν Δουράνδου καὶ ἐκείνη σοὶ εἶπεν....

— Δὲν τὴν εἶδον πλέον, ἐκείνη ποτὲ δὲν ἐξεστόμισε οὔτε μίαν λέξιν, ἡ ὁποία νὰ μὲ διαφωτίσῃ, τὸ ὀρκίζομαι! Ἄ! μὴ τὴν κατηγορήσῃς, τούναντίον ὁμολόγησε ὅτι ἦτο ἀξία θαυμασμοῦ διὰ τὴν δύναμιν, τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀφοσίωσιν. Πίστευσέ μου, πατέρα μου, ὅτι πάντοτε σκεπτομένη κατήντησα εἰς τὴν ἀποκάλυψιν αὐτήν. Ἐν τούτοις εἶχον ἀκόμη ἀμφιβολίαν καὶ διὰ τοῦτο ἠθέλησα νὰ ἴδω τὴν εἰκόνα.

»Πάτερ μου, ἀγνοῶ τί σοὶ ἔδωκε τὸ δικάσιμα ν' ἀποκρούσῃς τὴν μητέρα μου, καὶ νὰ τὴν ἀποχωρήσῃς ἀπὸ τοῦ τέκνου της, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου εἶναι μήτηρ μου, ὡς σὺ εἶσαι πατήρ μου... Ὅ, τι καὶ ἂν ἐπράξεν ἄλλοτε ἡ μήτηρ μου, ἡ θυγάτηρ σου προσπίπτει ἐνώπιόν σου διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν συγχώρισίν της.

— Σιώπα, σιώπα! ἀνέκραξε παράφορος ὁ κόμης... Δυστυχῆς, ἐὰν ἐγνώριζες, ἐὰν ἤξευρες!

— Δὲν θέλω νὰ ἤξυρῶ τίποτε.

— Παῦσε λοιπὸν νὰ μὲ ἱκετεύῃς δι' αὐτήν.

— Σὲ ἱκετεύω, διότι θέλω νὰ μοὶ ἀποδώσῃς τὴν μητέρα μου... Τὴν ἀγαπῶ!

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ κόμης.

— Γνωρίζω τί ὀφείλω εἰς τὴν μητέρα μου, τὸ γνωρίζεις δὲ καὶ σὺ, ἐξηκολούθησεν ἡ νεᾶνις μετὰ μεγάλης ζωηρότητος. Ἄ! δὲν μὲ ἐγέννησε μόνον! Τί ἤμην, πρὸ δύο ἐτῶν, ὅτε κατὰ συμβουλήν τοῦ κυρίου Βᾶν Ὅσεν μ' ἔφερες εἰς Παρίσιους; Ἀφελὴς κόρη, τῆς ὁποίας τὸ πνεῦμα καὶ ἡ διάνοια ἦσαν ἐσμευσμένα. Τίποτε δὲν ὠμίλει εἰς τὴν ψυχήν μου, τίποτε δὲν ὠμίλει εἰς τὴν καρδίαν μου.

»Δὲν ἤσθάνομην, δὲν ἤκουον, ὅλα ἦσαν κοτεινά. Ἐζῶν εἰς τὸ χάος, διότι δὲν εἶχον οὔτε ἐπιθυμίαν, οὔτε θέλησιν, οὔτε ἐλπίδα, οὔτε ἰδέαν εὐδαιμονίας, οὔτε κατανόησιν μέλλοντος. Παρουσιάσθη μία γυνὴ ταπεινὴ καὶ ἡμετριόφρων, ἐπὶ τοῦ ὄχρου προσώπου τῆς ὁποίας ἔφερε τὸν τύπον τῆς ὀδύνης· ἡ φωνὴ τῆς ἦτο γλυκεῖα καὶ πλήρης τρυφερότητος, καὶ τὸ μεστὸν ἀγαθότητος βλέμμα της διέειλε τὴν μητρικὴν στοργήν. Αὕτῃ ἦτο!... Ἄ! πῶς τὸ ἔλεγε συχνάκις ὁ Θεὸς τὴν εἰσαγγελίαν εἰς ἐμέ!

»Ἀμέσως ἠνοιχθῇ ἡ καρδία μου καὶ ἡσθάνην ὅτι ἀνεζώγονόμην. Μ' ἔμαθε νὰ ἀκούω, νὰ ἐκτίπωμαι, ἐμόρφωσε τὸ πνεῦμά μου, μοὶ ἔδωκε τὴν νοημοσύνην... Δὲν ἐγνώριζον τίποτε καὶ ἐκείνη μὲ ἐδίδασκεν. Ὅ, τι τώρα ἡσθάνομαι, τὸ ὀφείλω εἰς τὴν τρυφερότητα

της, εἰς τὴν ἀγάπην της· τὸ ἡσθάνομαι γεννόμενον μὲ τὰ φιλήματά της!

»Μήπως δὲν σημαίνουν διὰ σᾶς τίποτε ὅλ' αὐτά;

Ὁ κόμης τεταπεινωμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους ἔκλαιεν, ὁ δυστυχῆς, ἡ Χρυσαυγὴ ἐξηκολούθησε μετ' ἐξάψεως:

— Λοιπὸν, δι' ἐμὲ σημαίνουν πολλά, σημαίνουν τὰ πάντα... Δὲν θέλω νὰ μάθω τίποτε ἐκ τοῦ πατρὸς· τὸ παρελθὸν δι' ἐμὲ δὲν ὑπάρχει, εἶναι νεκρόν, μοὶ μένει τὸ παρὸν καὶ ἀποβλέπω εἰς τὸ μέλλον... Γνωρίζω τὴν μητέρα μου· εἶναι εὐγενεστάτη, μεγαθυμὸς καὶ ἐνάρετος! Ἄ! ἐὰν ἡ μάρτυρσεν εἰς τι, τὸ ἐξήγνησε καὶ τὸ ἐξηγόρασε πρὸ πολλοῦ! Σήμερον, πάτερ μου, δὲν δύνασαι πλέον νὰ ἦσαι ἀμείλικτος, ὄχι, δὲν δύνασαι, ὅταν ἐγώ, ἡ θυγάτηρ σου, ἡ προσφιλὴς καὶ ἀξιολάτρευτος κόρη σου, σοὶ λέγῃ: Λησμονήσον καὶ συγχώρησον! Ἄ! βλέπω ὅτι συγχωρεῖς· κλαίεις! κλαίεις!

Καὶ ἐκρεμάσθη εἰς τὸν λαιμόν του.

Ὁ γέρον δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ κρατήσῃ τοὺς λυγμούς.

— Εἶσαι ἀγαθός, ἀγαπᾷς τὴν θυγατέρα σου, ἐπανελάθεν αἰμύλως ἡ Χρυσαυγὴ. Ἐλα, τὸ ἐγνώριζον ὅτι θὰ μοὶ ἀπέδιδες τὴν μητέρα μου. Ἀκουσον· διὰ νὰ σοὶ εὐχαριστήσω διὰ τοῦτο, διὰ νὰ σοὶ ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου, διὰ νὰ σοὶ ἀποδείξω πόσον μὲ καθιστᾷς εὐτυχῇ, θὰ κάμω διὰ νὰ σοὶ ἀρέσω, ἀδιάφορον ποῖαν θυσίαν...

»Γνωρίζεις πόσον ἀγαπῶ τὸν Ἀδριανόν, αἶ; ἐξηκολούθησε μετὰ κλαυθμηρᾶς φωνῆς· λοιπὸν ἐὰν μοὶ ἔλεγες: «Ὡς ἀντάλλαγμα τῆς συγχωρήσεως, τὴν ὁποίαν σοὶ προσφέρω, ζητῶ νὰ μὴ σκεφθῇς πλέον τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν καὶ νὰ παύσῃς νὰ τὸν ἀγαπᾷς!» νομίζω ὅτι θὰ ἀντλήσω δύναμιν διὰ νὰ τὸν λησμονήσω.

»Τώρα εἰπέ μοι, πατέρα, ἐσυχώρησες; Καὶ ταῦτα εἰπύσα ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ὁ κόμης ὠρθώθη ἡρέμα καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς θυγατρὸς του θέσας:

— Ἀγαπητὴ μου κόρη, εἶπε μετὰ συντετριμμένης φωνῆς· ἔσο εὐλογημένη.

»Εἶσαι ἄγγελος, ἀπολυτρώσεως. Δὲν εἶσαι πλέον Χρυσαυγὴ Δελώρμ· σοὶ ἀποδίδω τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου καὶ ἀναλαμβάνω καὶ ἐγὼ τὸ ἰδικόν μου. Λουκία, δὲν σὲ ἀσπάζεται πλέον ὁ κύριος Δελώρμ, ἀλλ' ὁ κόμης Δελασέρ!

Καὶ ἐγερεῖς ἐβόηθησε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ νὰ ἐγερεθῇ.

— Τώρα, εἶπεν, ἔλα.

— Ποῦ; ἠρώτησεν.

— Νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν μητέρα σου!

Ἡ Χρυσαυγὴ ἀφῆκε μεγάλην κραυγὴν χαρᾶς. Πατήρ καὶ θυγάτηρ δὲν ἐβλεπον τὴν Φραγκίσκην, ἥτις ἔμενεν ἀκίνητος ἐν τῇ αὐτῇ θέσει· πρὶν ὅμως ἡ ἐξέλθωσι τοῦ δωματίου, ἡ ἄφρων γυνὴ ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῶν καὶ κλαίονσα ἡσπάσατο τὰς χεῖράς των. Εἶτα δὲ κατέβησαν τὴν κλίμακα, τῆς Λουκίας στηριζομένης εἰς τὸν βραχίονα τοῦ πατρός της. Καθίσας ὁ κόμης ἐν τῇ ἀμάξῃ πλησίον τῆς θυγατρὸς του εἶπε τῷ Λουδοβίκῳ:

— Ὁδὸς Δαβὺ, ἀρ. 6.

»Ἡ κόμησσα ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν, ἣν πρὸ ὀλίγου εἶχε λάβει:

«Κυρία,

»Προσεκλήθημεν τῇ πρωίᾳ ταύτῃ εἰς τὴν εἰσαγγελίαν ὁ κόμης Δελασέρ καὶ ἐγὼ ἵνα καταθέσωμεν ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ περὶ τῶν γνωστῶν ὑμῖν γεγονότων.

»Ὁ κόμης ἐπιμένει καὶ ἐνώπιον τῶν δικαστῶν ἐννοεῖ νὰ ὀνομάζῃτε Πέτρος Ρουσό.

»Ὅτε ἐξήλθομεν τοῦ δικαστηρίου, τὸν ἔλαβα εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ συνεγευματίσαμεν, πιστὸς ὅμως μένων εἰς τὴν ὑπόσχесίν μου δὲν τῷ ὠμίλησα ποσὼς περὶ ὑμῶν· ἀλλὰ παρατηρῶν αὐτὸν ἐνόησα πολλάκις ὅτι ἐπεθύμει νὰ μ' ἐρωτήσῃ. Θᾶπτον ἡ βράδιον θὰ ἀναγκασθῇ νὰ εἴπῃ τί φρονεῖ, τί θέλει, καὶ περιμένω.

»Ὁ κόμης εἶναι ὀλίγον ἀνήσυχος περὶ τῆς θυγατρὸς του. Ὡς ἔγραψα ἤδη ὑμῖν, ἡ Χρυσαυγὴ ἀπὸ τινος εἶναι σύννους, τεθλιμμένη καὶ βασανίζεται ὑπὸ σοβαρᾶς προκαταλήψεως. Κάτι ἔχει, μοὶ εἶπεν ὁ κόμης, σταθεράν τινα ἰδέαν, ἀλλ' ὁποῖαν ἀγνοῶ. Ὅφειλω ὅμως νὰ ὑποθέσω ὅτι σκέπτεται τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν, μολοντί παραδόξως δὲν μοὶ ὁμιλεῖ πλέον περὶ αὐτοῦ.

»Ὁ κ. Δελασέρ συχνάκις λαμβάνει πληροφορίας περὶ τοῦ μαρκησίου διὰ τῆς κυρίας Δεμομπεραί, ἥτις βλέπει σχεδὸν καθ' ἑκάστην τὸν στενὸν τοῦ κ. Βερβεῖν φίλον κ. Γάσωνα Δελιμάνς. Ὁ τραυματίας ἀναλαμβάνει βαθμὴν δυνάμεις του καὶ ἤρχισε νὰ βαδίξῃ. Πιστεύεται ὅτι ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν θὰ δυνήθῃ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Παρίσιους.

»Ὁ ἀφωσιωμένος ὑμῖν

»ΓΟΥΑΙΕΛΜΟΣ ΒΑΝ ΟΣΣΕΝ».

Ἐτελείωσε δὲ τὴν ἀνάγνωσιν, ὅτε ἤκουσε κρουομένην τὴν θύραν τοῦ δωματίου της.

[Ἐπετα συνέχεια.]

Π.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Θ. ΣΩΜΕΡΙΤΗΣ

Δικηγόρος παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ καὶ τοῖς λοιποῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις

Διεύθυνσις Γραφείου:

Ὁδὸς Πινακωτῶν ἀριθ. 10.

Ἀπέναντι τῆς μεγάλης οἰκίας Σλήμαν, ὁδὸς Πανεπιστημίου.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηρτισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπιμετρωτάτῃ ἀμοιβῇ. — Πληροφορία: ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 60.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηναίων λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη καὶ ὁλὼν ἡ παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὅαν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαίρετα συμφωνία.